

foretrukket, at han slet ikke havde fulgt vore Ønsker, naar han kalder det om Grenaabanen for vore Ønsker. Hvad angaar Spørgsmaalet om Overenskomsten, saa er det meget muligt, og jeg tror gjerne, at den ærede Minister ikke kan huske det Udtryk, der dengang blev brugt, da man redigerede Tilførselen til Protokollen. Smid- lertid maa den ærede Minister undskyldes, vi vare ikke 15 Medlemmer i Finantsudvalget, men 16, og denne Protokol blev sendt til den ærede Ministers Gjennemsyn; den ærede Minister har selv rettet den, og vi have vedtaget den saaledes, som den lyder. Naar nu den ærede Minister har afviseret ved Udtrykket „de ovenfor overenskomne Regler“, behøver dette neppe nogen nærmere Forklaring. At den ærede Minister aldrig ved det, han sagde, eller tilfagde eller lovede, havde til Hensigt at fritjæbe den forrige Minister, nærer jeg ikke den fjerneste Tvivl om, jeg er overbevist om, at det er et Punkt, der ikke har foresvævet den ærede Minister i det Dieblik. Men til Slutning skal jeg ikke undlade at udtale, at, naar den ærede Minister føler en saa stor Tilfredsstillelse ved, hvad han i denne Sag har gjort, og navnlig ved det Held, han har haft ved at følge de Principer, han har udtalt, som dog med Hensyn til de større Summer synes at vise sig med Hensyn til saadanne Papirer som dem til Vestindien og Grenaabanen, kan jeg ikke negte, at det er ogsaa en Tilfredsstillelse for os at se det Held, den ærede Minister har haft i saa Henseende; men det er mindre tilfredsstillende at se den Maade, hvorpaa den ærede Minister forstaaer de nedskrevne Ord, om hvis Forstaaelse vi dengang troede at være enige med ham.

Finantsministeren (Estrup): Det ærede Medlem har det ubestridelig forud i Diskussionen for mig, at han har Afgang til Finantsudvalgets Arkiv, at han har Papirer i sin Haand, som jeg har haft i mine Hænder for 4 Aar siden og aldrig senere, og hvoraf jeg selvfølgelig aldrig har taget nogen Afskrift. Jeg betvivler ogsaa meget, at det er gaaet den formelle ministerielle Vej som Korrespondancer mellem Finantsudvalget og mig. Derfor det er Tilfældet, ønsker jeg, at det ærede Medlem vil oplyse mig derom. Sagen er i den Grad gaaet mig ud af Minde, denne Sag om min Medvirken til, at en saadan Deklaration er kommen tilstede. Jeg gad ogsaa ønske at høre det ærede Medlems Udtalelse om, hvorvidt dette Dokument, som det ærede Medlem stadig beraaber sig paa, bærer Underskrift. Jeg veed Intet derom. Det staar for mig saaledes, siden det ærede Medlem bringer Sagen frem, ellers vilde jeg aldeles ikke have erindret den, at der er givet mig Leilighed til i sin Tid at gennemse i Redaktion, om en Udtalelse af mig i Udvalget var rigtig, og udover det mindes jeg ikke, at der

er passeret Noget mellem det daværende Udvalg og mig; Intet, som paa nogen Maade kunde give dette Karakteren af en Overenskomst eller — jeg vil hellere bruge det Udtryk, jeg brugte før — en Saandfæstning, jeg havde udstedt, ligeoverfor — ikke Rigsdagen, ikke Folkethinget — men 15 ærede Medlemmer af det daværende Folkething.

Scavenius: Jeg skulde ikke have blandet mig i denne Diskussion, som er rejst af det ærede Medlem for Københavns Amts 5te Valgkreds, naar han ikke mere og mere havde udtalt sig paa en saadan Maade, at det maatte give et almindeligt Indtryk af, at han ialtsald paa dette Punkt ikke talte paa sine egne, men paa Finantsudvalgets Vegne, og da det ikke er Tilfældet, har jeg bedet om Ordet. Vi fra vor Side, fra højre Side, som dengang vare Medlemmer af Finantsudvalget, da denne Udtalelse blev ført til Protokols, have — og jeg kan sige selvfølgelig — aldrig betragtet dette som en Overenskomst, saaledes som det ærede Medlem nu vil gjøre gjældende. Vi have betragtet det som en Udtalelse, som en Tilfælgende fra Finantsministeren om, hvorledes han agtede at anvende Reservecensens og Kassebeholdningens Midler, men sikkerlig ikke saaledes, at han skulde være bunden ligeoverfor Finantsudvalget. Jeg siger, at jeg kan udtale dette „selvfølgelig“, thi for det Første vilde det jo være i Modstrid med de Anskuelser, vi paa vor Side altid have gjort gjældende, nemlig at Administrationen i saa Henseende paa ingen Maade burde bindes, men tværtimod burde staa nogenlunde frit, og dernæst, fordi vi dog i ethvert Tilfælde, selv om vi kunde være enige i, at visse Regler vilde det være hensigtsmæssigt at faae slaede fast angaaende Administrationen af Reservecensens, paa ingen Maade kunne ønske, at dette skulde ske ved en hemmelig Aftale mellem Ministeren og Finantsudvalget, men maatte ganske sikkert fordre, at det skulde ske paa regelmæssig Maade ved Lov. Jeg maa altsaa for vort Vedkommende erklære, at vi ikke nogensinde have eller nu betragte denne Udtalelse som en Overenskomst mellem den daværende Finantsminister, som endnu er Finantsminister, og Finantsudvalget. Tillige maa jeg sige, at jeg slet ikke er istand til at forstaa, hvorledes dette Spørgsmaal, om man nu betragter det som en Overenskomst eller ikke, skal bringes i Forbindelse, i nogenstømt fornuftig Forbindelse med Spørgsmaalet, om Regjeringen har handlet rigtig eller urigtig ved at give Randers-Grenaabanen et Laan; thi her var der slet ikke Tale om en almindelig regelmæssig Anvendelse af Reservecensens eller Kassebeholdningens Midler, som der ellers var efter Aar maa være Tale om, men der var Tale om at komme denne Bane til Hjælp paa et Tidspunkt, hvor det var nødvendigt for Statens Styld at komme den til Hjælp, og saa har man selvfølgelig brugt de Midler, man havde.